

Da Ingen begjærede Ordet, sattes Lovforslagets Indhold og dets Overgang til 3die Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 35 Stemmer.

Man gif derpaa til det følgende Punkt paa Dagsordenen, som var: Valg af 5 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Fortabelse af Indfødsret.

Der afgaves 38 Stemmesedler, hvoraf imidlertid 1 var blank. Der var saaledes 37 gyldige Stemmesedler. Valgte bleve: Dreising, Kjær og Madvig, hver med 37, Nellesmann med 36 og N. Pedersen med 35 Stemmer.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling af Forslag til Lov for Færøerne indeholdende Forandring i Fdn. om Handelen paa Færø m. m. af 30te Mai 1691 § 9. (1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 87—88.)

Der var ikke til denne Behandling af Sagen stillet noget Ændringsforslag. Lovforslagets Indhold sattes under Forhandling.

Sonne: Jeg maa tilstaae, at jeg i Almindelighed skjænter de færøiske Sager temmelig liden Opmærksomhed, naar vi have den færøiske Landsthingsmand tilstede iblandt os, idet jeg da stoler paa, at de paagjældende Forslag, forsaavidt han tier stille til dem, ere saaledes affattede, som man paa Færøerne ønsker det. Men da han nu ikke er tilstede for Diebliffet, saa har jeg anseet det for min Pligt at gaae nærværende Lovforslag nærmere igjennem, og det saameget mere som jeg, der selv boer paa en D og derhos i den modsatte Yderkant af Riget, føler mig ligesom knyttet til hin fjerne Deel af Riget. Og jeg skal da nu i Betragtning heraf tillade mig at gjøre opmærksom paa, at hvad dette Lovforslag gaaer ud paa, det er at indføre en Bestemmelse paa Færøerne, der har været benyttet og betragtet som gjældende der i halvandet

hundrede Aar, og hvis Anvendelse først blev fjernet for saa Aar siden gennem en administrativ Fortolkning. Ved § 9 i Forordningen af 30te Mai 1691 var det nemlig blevet bestemt, at en Kongsfæsters Sønnen, naar ved hans Død Fæstet blev ledigt, skulde være de Nærmeste til at faae hans Fæste i Arv. Dette forstodes saaledes, at, naar hans Enke giftede sig og Fæstet overdroges til hendes anden Mand og hun saa fik Sønnen med ham, da skulde disse dog ikke foretrakkes, men Sønnen efter den først afdøde Fæster skulde have Fortrinsret fremfor den nye Fæsters Sønnen. Paa denne Maade anvendtes Bestemmelsen, som sagt, i omtrent halvandet hundrede Aar, indtil 1854. Da blev Ministeriet, foranlediget dertil ved en Fortolkning, som Amtmanden paa Færøerne gjorde gjældende, opmærksom paa, at det efter Forordningens Ord var tvivlsomt, om den hidtil var bleven rigtig anvendt, og man kom nu til det Resultat, at ikke den første Fæsters Sønnen, men at derimod Enkens Sønnen med den anden Mand, maatte være nærmest berettigede til at faae Fæstet. Denne sidste Fortolkning har saa været anvendt siden 1854. Færingerne have imidlertid været misfornøiede hermed, og de indgik derfor gennem Lagtinget med et Andragende om, at Forordningen maatte blive anvendt saaledes, som den tidligere var bleven forstaaet, eller om at der ialfald maatte skee en saadan Forandring i Forordningen, at der kunde forbeholdes den første Fæsters Sønnen den tidligere fortrinlige Afgang til Fæstet. I Genhold til dette Andragende forelagde Ministeriet for Lagtinget et Forslag til en Forandring i Forordningen af 1691, under hvis Behandling Lagtinget kom til den Beslutning at tilraade, at Sønnen af den første Fæster ligesom skulde have Fortrinsret til Fæstet, idet det derhos endog gif saa vidt, at det foreslog, at den nye Lovbestemmelse skulde have tilbagevirkende Kraft, saaledes at Sønnen af Fæstere, der maatte være døde i de 16 Aar fra 1854 indtil nu, og saa skulde have fortrinlig Ret til Fæstet fremfor de Sønnen, som den første Fæsters Enke senere maatte have faaet med